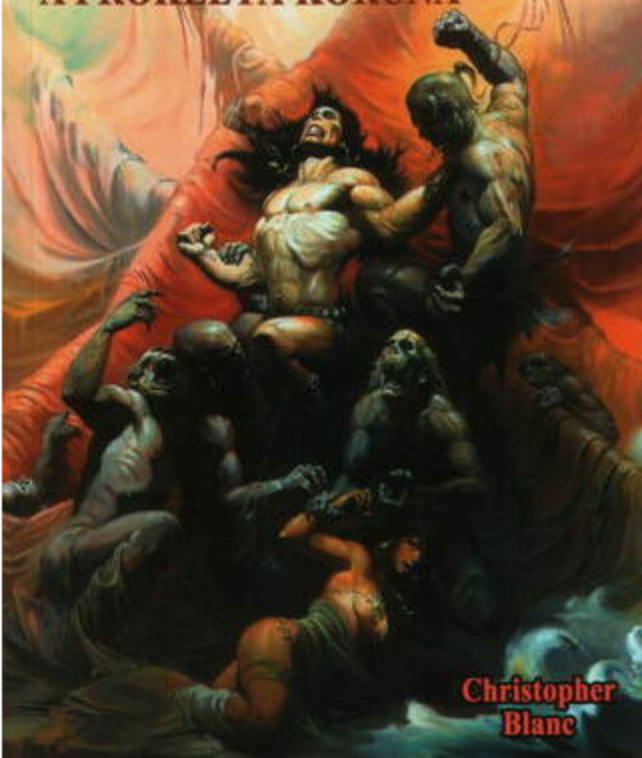

CONAN

A PROKLETÁ KORUNA

Christopher
Blanc

A PROKLETÁ KORUNA

Christopher Blanc

Název originálu:

CONAN AND THE CROWN OF DAMNED

Copyright © 2005 by Christopher Blanc

Copyright © 2005 for the Czech translation by Břetislav Čenda

Copyright © 2005 for Cover by Zdeněk Doležal

Copyright © 2005 for the Czech edition by D-Consult, s. r. o.

ISBN 80-86215-83-0

Christopher Blanc se narodil v roce 1950 v New Yorku. Jeho láska k Lovecraftovi, Heinleinovi, nebo Feistovi mu nezabránila vystudovat jadernou fyziku.

Během svého života přednášel na mnoha prestižních vysokých školách, ale na fantasy nezanevřel. Mimo mnoha odborných vědeckých prací napsal několik knih o Conanovi, kterými se zařadil po bok renomovaným autorům tohoto žánru.

Prolog: Vraždy v Maliře

Bouře přicházela s večerem. Nad Malirou se hromadila hrozivá mračna. Královské město se už choulilo ve stínu, jen Králův dům, jak se tady říkalo nedobytné citadele postavené na vysoké skále tyčící se nad Vilajetským mořem, se zlatě leskl v posledních paprscích zapadajícího slunce, které si téměř zázrakem našly skulinu v mracích na západě.

Tarmazar, pán hradu, města i ostrova, stál u západního okna a vyhlížel bouři, kterou vítr přinášel přes celou šířku Vilajetského moře z dalekého Turanu až sem k hranicím Hyrkánie. Jeho žena si před zrcadlem rozčesávala své do pasu sahající husté hnědé vlasy, ve kterých v nízkém slunci zářily nádherně narudlé záblesky. Královna Salzaris se česala sama, nechtěla, aby jejich vzácnou chvíli samoty ve dvou rušila služka.

V Turanu i sousední Hyrkánii převažovali štíhlí, tmavovlasí a tmavoocí lidé, ale rod vládnoucí na ostrově Malira pocházel z krve zakladatele království, prvního vládce Lira, kněze a kouzelníka, proto se nepodobal svým poddaným. Královy vlasy byly sice černé, ale neleskly se do modra, jako vlasy většiny obyvatel Hyrkánie. Také postavami

královský rod své poddané převyšoval. Štíhlá královna Salzaris se vzrůstem vyrovnala nejurostlejšími bojovníkům a Tarmazar je všechny o celou hlavu převyšoval.

Už celá staletí se čistá krev udržovala sňatky blízkých příbuzných, ale král Tarmazar si neměl důvod stěžovat. Jeho žena Salzaris byla nádherná, král nikdy nepotkal krásnější ani přitažlivější ženu. Proti všem panujícím zvykům si za celý svůj život nepřivedl do ložnice konkubínu. Polonahé tanečnice se marně namáhaly, král zůstával své překrásné ženě věrný.

Královský pár si užíval vzácné chvíle samoty. Tarmazar odstoupil od okna a mlčky pozoroval česající se ženu. Salzaris se odrážela v důmyslně postavených zrcadlech, král mohl její ztepilou siluetu obdivovat hned čtyřikrát, třikrát v zrcadlech, jednou ve skutečnosti.

„Jsi čím dál krásnější Salzaris,“ zašeptal roztouženě.

„Pojď mě obejmout, Tare.“

Tři ženy v zrcadle se na svého manžela maličko nuceně usmály .

„Co se děje, má drahá?“

„Bojím se,“ přiznala královna. „Celý den mám takový zvláštní pocit tísně, jako by nám nebo našim dětem něco hrozilo.“

„To by se mohlo lehce stát, pokud na ně chůva nebude dávat pozor. Malá Sal nejspíš vyškrábe mému dědici oči.“

Královské děti nesly podle dávného zvyku jména svých rodičů, ale protože to pro děti byla jména příliš dlouhá a vznešená, rodiče jim říkali stejnými zkratkami jako sobě v hlubokém soukromí.

„Já se doopravdy bojím,“ nedala se Salzaris utěšit žertováním svého manžela. „Čím dál víc musím myslet na prokletí koruny. Ani deset šťastných let neslibuje

každému vládci, a ty už vládneš jedenáctý rok. Mám o nás strach Tare, o nás dva i o naše děti!“

„Nebud' blážínek, Salzaris, královská koruna našeho rodu nese požehnání, i když už je řadu století ztracená. Mluvíš o nedoložených pověrách. Nikdo nás nemůže zabít, ba ani prolít kapku naší krve a zůstat přitom naživu. Královská krev je posvátná, chrání ji požehnání samotného Lira.“

„Jistě,“ vzdychla královna, „dávno ztracená koruna nese požehnání a královská krev je posvátná! Ale vzpomeneš si, kolik našich předků prožilo dlouhý a spokojený život? Marně si namáháš paměť, můj milý, nikdo! Nikdo z našeho rodu nežil šťastně ani dlouho. Vždycky se našel někdo, kdo si v touze po trůnu i po té prokleté koruně našel způsob, jak je beztréstně zprovodit ze světa. Bojím se, Tare. Možná jsme měli korunu hledat jako spousta vládců před námi. Snad by se nám pak podařilo zlomit její prokletí.“

„Požehnání, miláčku!“

Král objal plačící manželku, líbal ji do vlasů a snažil se ji utěšit. Nešlo mu to lehce. Příliš dobře věděl, jak hlubokou pravdu jeho žena má. Rod vládců pronásledovaly celá staletí podivné, nepravděpodobné náhody. Králové i jejich dědici padali ze skal i oken, páchali nevysvětlitelné sebevraždy, večeřeli jedovaté houby, potkávali divoké šelmy v palácových zahradách. Královský trůn ale stále patřil jediné rodině. Královská koruna ostrova Maliry v sobě opravdu skrývala pradávné požehnání i prokletí.

Královna se za chvíli uklidnila. Pokusila se dokonce na manžela usmát.

„Nechci ti přidělovat starosti, Tare,“ usmála se statečně. „Jen u mě zůstaň, než se ta bouřka přežene, to z ní jsem tak neklidná. Podívej na ty hrozné mraky.“

Král se otočil tváří k oknu, svou ženu přitom z náručí nepustil, společně sledovali běsnění živlů. V dalším okamžiku královna zasténala, Tarazamar ucítil, jak mu jeho láska v náručí ztěžkla.

„Co se děje? Je ti špatně? Mám zavolat lékaře?“

Na královy dotazy ale odpověděl pouze rachot hromu. Pod podivně ztrnulou ženou se podlomily nohy, jen manželova náruč ji zachránila před pádem. Tarmazar opatrně položil Salzaris na pohovku a starostlivě se nad ní naklonil.

Její oči se mu pokoušely něco důležitého sdělit, ale z křečí zkřivených úst se nevydralo ani zašeptání.

„Lékaře, zavolejte ihned lékaře!“ rozkřikl se král, zacloumal přitom šňůrou zlatého zvonku, ale nikdo z obvykle horlivých dvorských služebníků se neobjevil.

„Kde jste kdo? Pojdte ihned ke mně,“ křičel Tarmazar, ale odpověď nepřicházela.

Rozzlobeného krále se náhle zmocnila zvláštní slabost. Roztřásla se pod ním kolena, paže pustila šňůru zbytečného zvonku. Tarmazar přestal křičet, zmocnil se ho podivný pocit neskutečnosti. Už věděl, že nikdo, kdo by mu chtěl pomoci, do místnosti nevstoupí, ale neděsilo ho to. Zvláštní slabost prostupovala všechny jeho smysly.

Král klesl na pohovku, přikryl přitom tělo své milované ženy svým vlastním, ale nedělal se žádné naděje, že by jeho gesto mohlo mít sebemenší význam. Ten, kdo připravil tuhle důmyslnou zradu, se nesmiluje ani nad ním, ani nad jeho krásnou ženou.

Tarmazar cítil, jak ho pomalu opouštějí poslední zbytky sil. Za chvíli už mohl jen bezmocně ležet, i dýchání ho značně namáhalo, ale jeho myšlení zůstávalo křišťálově jasné. Díval se do očí své spanilé ženy, viděl jak se jí z otevřených očí pomaloučku kutálejí slzy. V tu chvíli pochopil, že i Salzaris vnímá všechno, co se děje.

V králi se svářila lítost s nenávistí. Toužil slíbat slzy své ženě, ochránit své děti a zabít toho, kdo jejich trápení způsobil, ale dobře věděl, že k ničemu z toho nedostane příležitost. Tarmazar si nikdy nic nenalhával, rozhodně s tím nechtěl začít právě teď. Prožíval společně se svou milovanou poslední okamžiky svého života, ale dělat nemohl vůbec nic.

Náhle uslyšel zvuk otevíraných dveří, slyšel kroky, ale nedokázal otočit hlavu, aby se podíval, kdo tak drze vešel do jeho soukromých komnat.

„Položte přikrývky na koberec!“ zazněl tichou místností rozkaz pronesený ostrým hlasem.

Král tenhle hlas dobře znal. Právě promluvil jeho osobní lékař a čaroděj, oblíbený, hýčkaný a dary zahrnovaný učený Misandar. Právě jemu věřil Tarmazar jako nikomu jinému. Jemu by bez váhání svěřil do péče svou ženu i děti. Kdyby to dokázal, ušklíbl by se nad svou hloupostí. Uvěřil zrádci. Teď platí za svůj omyl, ale ubohá Salzaris i obě děti platí s ním. To pomyšlení naplnilo královu hrud' tak obrovským zoufalstvím, až mu pukalo srdce.

Několik mohutných černých otroků zatím vyplnilo Misandarův příkaz. Tarmazar dokázal na okamžik zahlédnout jejich statná záda, když se skláněli, aby rozprostřeli na koberci vysoké přikrývky naplněné prachovým kajčím perím. V teplém podnebí ostrova Malira je královská rodina používala jen několik týdnů v roce.

K čemu je může zrádce potřebovat? zamyslel se král na okamžik, ale pak se v duchu ušklíbl. Stejně se to doví dřív, než se mu bude líbit.

„Položte na ně krále i královnu tváří dolů,“ poručil Misandar.

Černí otroci zvedli bez námahy nehybného krále. Naposledy v životě Tarmazar zahlédl nádhernou tvář

i postavu své milované manželky. Pak už neviděl nic. Obklopila ho dusivá tma prachového peří. Už věděl, jakou smrt pro něj zrádce vybral. Plíce mu hořely nedostatkem vzduchu, celé jeho tělo toužilo po jediném doušku svěžího vánku, ale pohnout se nedokázal. Chvilí bojoval marný, předem prohraný zápas, pak ho milosrdně opustilo vědomí. Za pár chvil už král ani královna nebyli mezi živými.

Mág pokynem ruky odeslal své černé pomocníky za dveře královské komnaty. Sám se posadil do křesla, ve kterém často sedával král, díval se na mrtvá těla svých obětí a přemýšlel.

Jak snadné by bylo zabít toho ubohého blázna Lamimartena stejně jako jeho bratra, táhlo mu hlavou. Ten blázen si myslí, že jsem vraždil pro něj. Nedalo by mi to žádnou námahu. Jak snadno bych se prohlásil králem, ale nemohu.

„Nemohu!“ zasténal čaroděj hlasitě. „Kvůli té prokleté koruně nemohu!“

Muž v křesle chvíli zlostně svíral pěsti, pak se maličko uklidnil a přemýšlel dál.

Musím zůstat pouhým královským služebníkem, dokud tu prokletou ztracenou korunu nenajdu. Ten hlupák Lamimarten mi ještě pomůže. Nebude problém mu něco napovídat, aby dal prohledat celý ostrov.

Čaroděj prudce vstal z křesla, rozběhl se k oknu, královských mrtvol si přitom nevšímal víc, než prachu na podlaze. S divokým výkřikem rozrazil okno.

„Já tě najdu!“ rozkřikl se do běsnící bouře. „Slyšíš, koruno krále Lira? Já tě najdu, i kdybych měl na tomhle ostrově převrátit každý kámen!“

V dětském pokoji královského paláce vládl nepopsatelný nepořádek. Desetiletá Salzaris mlátila svého o rok

staršího bratra polštářem po hlavě a ječela u toho jako rybářka v přístavu. Mrštňný Tar jí se smíchem uhýbal, v náručí svíral sestřina milovaného psíka a odmítal ho pustit. Rvačka a chaos trvaly dobrou půlhodinu, ale stále nikdo nepřicházel, aby mezi nadějnými ratoolestmi královského rodu sjednal mír.

Konečně Tara přestala sourozenecká bitka bavit. Pustil malého pejska z náruče, zachytil polštář a vyšklubl ho Salzaris z ruky, rvačka skončila.

„Kde je Valisa? začal se divit. „Jindy chůva přiběhne hned, sotva hlasitěji promluvíme. Proč nás dnes nechala tak dlouho řádit?“

„Nevím,“ rozesmála se Salzaris, „ale byla to docela milá změna.“

Dívka dopadla unaveně na koberec vedle bratra. Děti chvíli mlčely. Do pokoje stále nikdo nevešel.

„To je opravdu divné,“ Salzaris začala sdílet neklid svého bratra. „Pojď se opatrně podívat, co se děje!“

Děti nesměly samy vycházet ze svých pokojů, stejně se ale nesměly prát, ani ječet. Správně usoudily, že když mohly beztrestně porušit dvě pravidla, projde jim i to třetí.

Ruku v ruce se tiše vyplížily na chodbu. Ani tam nikoho neviděly.

„Je to čím dál podivnější,“ zašeptal Tar náhle nejistým hlasem. „Tady přece mají stát strážé.“

„Podívej!“ vyjekla náhle jeho sestra.

Princ se otočil. Dívka ukazovala třesoucí se ručkou na spodní okraj dlouhého okenního závěsu. Z pod těžké tkaniny vyčnívala nehybná ženská noha.

Děti se opatrně plížily k té strašné věci schované pod závěsem.

„To je Valisa,“ zanaříkala Salzaris.

Milovaná chůva ležela klidně, vypadala jako by spala. Smrt ji musela zastihnou nečekaně. Děti na její tváři

neviděly nejmenší stopu strachu. Jen zrádná červená kaluž, která se jí rozlévala pod tělem, říkala jasně, že jejich milovaná Val je mrtvá. Někdo jí nečekaně vrazil dýku do zad.

„Musíme se dostat k rodičům!“ zavelel Tar. Hrozící nebezpečí ho nezbavilo jasného myšlení. „Táta se musí dozvědět, co se tady stalo.“

„Já se bojím,“ vzlykala dívka.

Tar se střídavě díval na chůvino nehybné tělo a na plačící sestru.

„Nebreč,“ konejšil ji, „najdeme tátu a všechno bude v pořádku. Pojd' už, nebo nás tady najdou a zabijou jako Valisu!“

Dívka přestala vzlykat, pohládila chůvu po tváři, pak se pevně chytila bratrovy ruky.

„Musíme jít bludištěm,“ zašeptala. „Nechci nikoho potkat, dokud neuvidím maminku!“

S tím Tar souhlasil. Jeho podnikavá mladší sestra dokonale zvládala tajemství tajných dveří, skrytých průchodů i nepoužívaných chodeb.

„Tuhle cestu mě naučila znát Val, prý se mi bude někdy hodit,“ říkávala,“ chlubila se dívka při chůzi.

Při vyslovení chůvina jména zavzlykala, ale nezpomalila. Stále se pevně držela bratrovy ruky. Cestu však volila naprosto neomylně. Její instinkt ji vedl stejně jistě jako tažné ptáky. Za chvíli obě děti vběhly nepoužívanými malými dvířky do královské komnaty.

„Naši chůvu někdo zabil!“ křičel Tar z plna hrdla. „Na chodbě nestojí žádné strážé!“

„Maminko, co se to děje? Já se bojím!“ přizvukovala mu sestra.

Čaroděj sebou překvapeně trhnul. Dětský vpád do královské ložnice ho překvapil. Královští sourozenci si zatím jeho zlověstné postavy u otevřeného okna

nevšimli. Uviděli na podlaze ležet nehybná těla svých rodičů. Hrůza jim zavřela ústa. Po špičkách se blížili k vychládajícím mrtvolám, v očích se jim zračil šok a nevíra. Jejich velkému silnému otci se přece nemohlo stát nic zlého. Jak by mohl někdo zabít krále celého ostrova v jeho vlastním paláci?

Nad oběma těly ležícími nedůstojně tváří dolů na hromadě přikrývek se děti zastavily.

„Tatínku,“ zašeptal Tar.

Salzaris se zatím s pláčem dotýkala matčina těla. Pokoušela se mrtvé královně otočit hlavu, líbala ji na chladnou tvář, třásla s ní, jako by její dotyky mohly přivolat mrtvou matku opět k životu.

Stále nepovšimnutý Misandar se bez jediné stopy lidského citu díval na dětské zoufalství. Když ho ta podívaná znudila, zatleskal, aby se do místnosti vrátili jeho černí otroci. Teprve v tu chvíli si ho děti všimly.

„Ty jsi je zabil,“ zavřískl nenávistně malý Tar.

Misandarovi se na tváři usadil odporný úšklebek. Se směsicí cynického pobavení a arogantní převahy nevzrušeně přihlížel, jak se k němu chlapec rozbíhá se zaťatými pěstmi. Pouhý krok před černým mágem hoch narazil do neviditelné stěny takovou silou, až se zapotácel. Ledabylý pohyb mužovy pravice ho odhodil ke zdi lehce jako hadrovou panenku.

„Zabil jsem je,“ připustil s pokrčením ramen, zatím co se poloomráčený Tar pokoušel zvednout na nohy. „Stejně snadno bych zabil i vás dva, kdyby mi to váš strýc dovolil.“

„Ale já ti tu zábavu nedopřeju!“

Do královské ložnice vešel společně s černými otroky statný muž. Už svou výškou každému na první pohled dokazoval, že je členem královské rodiny.

„Co tu vlastně můj statečný synovec a krásná neteř

pohledávají? Nerozkázal jsem snad dost jasně, aby je bezpečně hlídali v dětském pokoji?“

„Mně rozhodně ne, já tvé rozkazy plním i když jsou bláhové,“ ohradil se čaroděj s podivnou směsicí arogance a úcty v hlase. „Rozmysli si dobře, co s nimi uděláš, Lamimartene. Pouhý život těhle spratků pro tebe znamená nebezpečí.“

„Králi Lamimartene,“ opravil vysoký muž čaroděje.

„Nejsi králem, dokud žije tvůj synovec a neteř. Víš, kdo je králem v tomhle okamžiku?“

Čaroděj se řezavě zasmál, rozhlédl se sálem a složil hlubokou dvorní poklonu bledému chlapci, kterému se právě podařilo postavit na roztřesené nohy.

„Klaním se ti, králi Tarmazare,“ zakrákoral posměšně.

„Nech toho, tímhle způsobem v mé přítomnosti nikdo žertovat nebude!“ okřikl čaroděje Lamimarten. Pak se od něj otočil, aby si mohl prohlédnout mrtvá těla svého bratra a švagrové.

„Škoda, že jsi mi stál v cestě, bratříčku,“ oslovil chladnoucí mrtvolu bývalého krále. „Vlastně jsem tě měl docela rád. A tebe, má drahá Salzaris, jsem kdysi opravdu miloval, ale ty sis vybrala nesprávného muže. Nelituješ toho, drahoušku? Jako moje žena bys určitě žila déle!“

Chvilí stál nad nedůstojně položenými mrtvými těly a malé Salzaris, která ležela mezi otcem a matkou, každého z nich objímala jednou rukou a usedavě plakala, si ani nevšimnul.

„Položte je důstojněji,“ rozkázal černým otrokům. „Přece jen to byli král a královna.“

S tím se obrátil k mrtvole svého bratra a jeho ženy zády. Malá Salzaris na tenhle okamžik čekala. Tichounce vytáhla dýku, kterou měl u pasu její mrtvý otec, pak se vztyčila a s divokým výkřikem se vrhla na svého strýce.

Desetileté děvče nemá příliš mnoho šancí proti dospělému muži, ani když je ozbrojené a on nemá zbraň. Lamimarten se otočil včas, aby dokázal zachytit dívčinu zoufalou ránu ledabylým švihem zápěstí. Náraz byl přesto tak prudký, že ubohou Salzaris odrazil zpátky k mrtvolám.

Dívka se zapotácela, se zoufalým vzlykotem upadla přes tělo svého otce, ale dýku z ruky nepustila. Vzápětí stála opět na nohou a bez nejmenšího zaváhání se znovu rozběhla ke svému zrádnému strýci. Jenže mezi ní a Lamimartenem mezitím vyrostla hradba černých těl. Jeden z otroků chytil ubohou Salzaris za ruku, aby jí vykroutil dýku z pěsti.

Na dětskou zuřivost jeho pokus nestačil, Salzaris bez zaváhání zabodla dýku do překážející ruky. Sevření na okamžik povolilo. Dívka se pokusila otroka obejít, jenže černá pěst ji uhodila do hlavy. Salzaris se zapotácela, ale zbraň stále neupustila. Mohutná ruka se jí pokusila dýku vytrhnout, ale spíše nešťastnou náhodou než úmyslně ji zabodla dítěti do stehna.

„Co to děláš, ty blázne? Nikdo nesmí prolít královskou krev!“

Zaječení budoucího krále se ozvalo příliš pozdě. Mohutný otrok odstrčil krvácející dítě, ale zkrvavenou dýku z ruky nepustil. Zmateně se rozhlížel kolem sebe. Chvilí se nic nedělo, pak se v místnosti náhle setmělo a všechna okna se náraz rozevřela dokořán. Přítomné ovanul ledový chlad.

Nad místem, kde stál zmatený mohutný otrok se tma zvolna koncentrovala. Ozval se jediný příšerný výkřik. Nikdo z přítomných neviděl, co se uvnitř nepřírozené tmy dělo, ale všichni si mohli prohlédnout roztrhané tělo, které zůstalo ležet na podlaze, když tma konečně ustoupila.

„Moc hezké představení, Lamimartene. Všichni jsme

se mohli přesvědčit, že ochrana koruny stále funguje. Často jsem o tom slyšel, ale nikdy jsem to na vlastní oči neviděl. Opravdu působivé!“

Čaroděj stojící nedaleko okna se vzpamatoval první, jeho uštěpačný hlas probral ostatní ze strnulosti.

„Ta divoška mě chtěla zabít! Má vlastní neteř na mě běžela s dýkou.“

Lamimartenův hlas se chvěl na hranicích hysterie, ale čaroděj se ho ani v nejmenším nesnažil utěšit.

„Zabil jsi jí přece rodiče.“

„Já ne, ty jsi přece zabil ty!“

„I dítě pochopí, že to bylo na tvůj rozkaz, králi Lamimartene.“ Čaroděj se už vůbec nepokoušel skrýt výsměch v hlase.

Krvácející Salzaris se nějak podařilo dostat k bratrovi. Obě děti se k sobě přitiskly, ale zůstaly statečně stát. Neprosily, ani neplakaly. Z bledých tváří jim jasně svítila nenávist, když se mlčky odhodlanýma očima dívaly do tváří vrahům svých rodičů.

„Co s nimi uděláme?“

Čarodějův přímý dotaz krále zaskočil. Mohutný muž, tolik podobný mrtvému, dlouho váhal s odpovědí.

„Musíš rozhodnout. Co s nimi uděláme?“ naléhal čaroděj.

„Ten kluk musí žít, dokud nebudu mít vlastního syna, to už jsem ti přece říkal. Prokletí koruny by mi nedovolilo ho zabít dřív. S tou malou divokou potvorou si dělej, co chceš.“

„Výborně, můj pane,“ uklonil se náhle vážný čaroděj. „Chlapce uvězním v kamenném domě na Zakletém ostrově. Odtamtud se ven nikdy nedostane. Když ho nebudeš potřebovat a nepošleš mě pro něj, zemře tam úplně zapomenut, jako mnoho jiných vězňů před ním.“

„A Salzaris?“

„Tu malou divokou potvoru, jak jsi ji sám nazval, prodám otrokářům, aby z ní vychovali kurtizánu. Dostanu za ni dobře zaplacené. Časem z ní vyroste stejně hezká holka, jako byla její matka. Když navíc prozradím kupci to sladké tajemství, že ten, kdo prolíje její krev zemře, vyváží ji zlatem. Představ si tu nádhernou pomstu, můj pane – daruješ svému nepříteli nádhernou pannu a on se nedožije dalšího rána. Krev je krev,“ čaroděj se oplzle zachechtal, „a způsobů prolítí krve je opravdu mnoho. Předtím ji ale dám nápoj zapomnění. Nechceme přece, aby po světě pobíhala děvka a tvrdila o sobě, že je neteří krále Lamimartena z Maliry.“

„Tvůj plán se mi líbí,“ přikývl budoucí král Maliry. „Nemůže se ale naší malé Sal paměť vrátit?“

„Po nápoji, který ji namíchám? Těžko,“ ušklíbl se čaroděj. „Leda by ji někdo oslovil jako princeznu Salzaris z ostrova Malira. Kdo by tak ale nazval malou děvku někde v Hyrkánii?“

„Výborný nápad,“ zašklebil se Lamimarten. „Nenapadá mě nic, co by se mé milované hrdé Salzaris dotklo víc než představa, že její dceru může mít každý, kdo má dost zlata.“

Budoucí král se sklonil nad mrtvolou své švagrové, zvedl ji do náručí a téměř něžně ji otočil tváří nahoru.

„Co tomu plánu říkáš, má drahá? Nelituješ teď toho, že jsi kdysi dala přednost mému bratrovi přede mnou?“

Krásnou tvář královny Salzaris nezohavila ani smrt. Její dokonalé rysy nezkřivila křeč ani strach. V mihotavém světle svící se budoucímu králi dokonce na okamžik zdálo, že se ty nádherné rty naposledy pohrdavě usmály. Otevřené oči mrtvé královny zíraly přímo do tváře vraha. Lamimarten si v nich přečetl odpověď na svou otázku.

„Odneste ty mrchy do trůnního sálu,“ zavřískl a kopl do nehybného těla svého bratra. „Položte je na katafalk, připravte státní pohřeb! Celé království musí truchlit nad nepochopitelnou smrtí krále a královny, musí oplakávat i zmizení jejich dětí. Já sám jim půjdu příkladem, nikdo nebude zdrcenější než já. Teprve po pohřbu se oficiálně ujmu vlády.“

„A ti spratci, pane?“

Králův napůl šílený pohled padl na obě děti. V místnosti se rozhostilo ticho. Ani černí otroci, roky týrání vycvičení ke splnění jakéhokoli rozkazu, se neodvažovali pohnout. Lamimarten chvíli děti svého bratra mlčky zkoumal, pak se definitivně rozhodl.

„Kluka odvez na ostrov, Misandare, a s holkou si dělej, co chceš. Už o ní nechci nikdy slyšet!“

„Stane se, jak jsi přikázal, můj pane.“

Čarodějův hlas naplnila podlézavá poslušnost, ale jeho tvář sršela posměchem, když se před budoucím králem hluboce ukláněl. Mohl si to dovolit, Lamimarten už nevěnoval ničemu v královské ložnici jediný pohled, jen na prahu se ještě na okamžik zastavil.

„Až budete hotovi, zapečetěte dveře. Už nikdy nechci vidět ani tuhle místnost!“

„Stane se, jak si přikázal, můj pane,“ zopakoval čaroděj. Posměch v hlase se už ani nepokoušel zastřít, ale král si ničeho nevšiml.

Sotva se za Lamimartenem zavřely dveře, Misandarova pozornost se obrátila k dětem. Zahulákal na otroky příkazy, sám se vrátil k zavřenému oknu, aby z pohodlného křesla přihlížel jejich splnění.

Bratr se sestrou se k sobě vyděšeně přitiskli. V zápětí je od sebe odervalý silné ruce černých otroků, aby je vyvlekly z královské ložnice. Mohutné dlaně zacpaly dětská ústa a bez námahy umlčely jejich zoufalé výkřiky.

Tar se naposledy podíval na to, co zbylo z jeho otce a matky, rozloučil se pohledem se sestrou, pak se dal mlčky odvést z místnosti. Nenaříkal, neprosil, neuronil jedinou slzu. Kromě Salzaris ale nezůstal v místnosti nikdo, kdo by jeho statečnost ocenil.

Poslední pohled malé Salzaris nepatřil tělům jejich rodičů, stále pohozeným na podlaze ale jejich vrahovi. Prohlížela si ho se zarputilou a bezmocnou nenávistí, jako by si navždy chtěla vštípit do paměti tvář černého mága. S pronikavou jasností dětského vnímání věděla jistě, že čaroděj je víc než jen vrahův nástroj. To v jeho mozku se všechno zrodilo!

„Já na tebe nezapomenu!“ zaječela mu do tváře, když se jí na okamžik podařilo uvolnit si ústa. „A na svého vznešeného strýce taky ne!“

Nikdo si však dívčina výbuchu nevšímal. Mohutná černá dlaň znovu pevně umlčela její rty. Když ji otrok odnášel z ložnice, všimla si s bezmocným vztekem čarodějova pobaveného výrazu. Pak ji zahalila temnota a neviděla už vůbec nic.

I. Zloděj z Rádžastánu

Conan pomalu procházel přístavní čtvrtí Rádžastánu. Před jeho urostlou postavou se proudící davy roztupovaly jako vlny před přídí mohutné lodě. Urostlý seveřan si už sice dávno zvykl na udivené pohledy kolemjdoucích, ale líbit se mu nezačaly.

Otevřená kožená kazajka příliš neskrývala svalnaté plece mladého muže, zato zápěstí nesla důkladné, stříbrem pobité chrániče. Hrdý profil a pronikavé, jasně modré oči, tvrdé jako dva kousky severského ledu, naznačovaly každému, kdo se uměl dívat, že má před sebou lovce a bojovníka.

Conan převyšoval i ty nejvyšší chodce alespoň o hlavu. Čistokrevní Hyrkánci byli obvykle sice hezky urostlí, štíhlí a ohební, ale mohutný Cimmeřan se nad nimi tyčil jako dub nad polem cukrové třtiny. Nebylo divu, že mu ustupovali z cesty. Už několikrát se stalo, že chytil v hospodě každou rukou dva muže, aby je odhodil daleko od sebe.

Tady, v Hyrkánii, se vysocí obyvatelé nehostinných severských plání dalekého západu neobjevovali často. V rušných přístavech východního břehu Vilajetského

moře mohl poutník snadno potkat ebenové obyvatele Černých království, životu v pouštích uvyklé Zamořany nebo štíhlé Turany.

Ty od Hyrkánie sice dělila obrovská vodní plocha Vilajetu, ale příliš se od svých hyrkánských bratranců nelišili. I tady se ti bohatí oblékali do leštěné oceli a hedvábí, nosili u pasu zakřivené šavle a zakládali si na rychlosti svých ohnivých hřebců víc, než na kráse svých křehkých, pečlivě střežených žen. Bohaté ženy halily svá pěstěná těla do jediného dlouhého pásu barevného hedvábí, zvonily zlatými náramky, mezi pečlivě vykroužená obočí si malovaly rudou tečku. Pro námořníka ale nebylo snadné vznešenou dámu třeba jen zhlédnout.

Ve zdejším přístavu Conan často narazil na drobné žluté kupce z daleké Kithaje, kteří na zdejší trh přiváželi skvostné a drahocenné štučky hedvábí, aby je vyměnili za výrobky přivezené z Aquilonie, Ophiru nebo Kothu. Jejich strážci ovládali podivná bojová umění založená spíše na obratnosti, než jen na pouhé síle, a navíc mistrovsky ovládali své meče.

Conan se ostražitě rozhlížel kolem sebe, jeho jemné smysly civilizací nedotčeného barbara zachytávaly a bez předsudků třídily nezvyklé vůně i zápachy rušného přístavu. Do Rádžastánu připlul se svou štíhlou lodí koupenou za drahokamy z minulé kořisti. Zakotvil zde teprve včera za úsvitu, ale už dnes by nejraději dal znovu rozvinout všechny plachty.

Lod' si nechal postavit v Turanu. Nepodobala se žádnému plavidlu, které se v současné době plavilo po Vilajetském moři. Její příď se vypínala nad mořskou hladinou vysoko jako útes. Kýl měla hluboký, stěžně vysoké a dost pevné, aby se pod tíží větrem vzdutých plachet nepolámaly. Boky Mořského ptáka se neklenuly

doširoka jako u lodí připravených nést náklad, ale zůstaly útlé, předurčené k rychlé plavbě.

Proti všem zvyklostem Mořský pták nesl jen deset párů mohutných vesel, která mu pomáhala při pohybu v přístavu nebo při opatrném manévrování v neznámých vodách. Na palubě Conanovy lodě se nikdy neobjevili otroci přikovaní k veslům. U vesel se podle severských zvyků střídali všichni námořníci, když bylo třeba, sedal si k nim i sám kapitán. Stejně jako jeho bratraci na dalekém severu nepovažoval Conan veslování za ponižující zaměstnání pro svobodného muže.

Přesto mu nedělalo potíže sehnat si spolehlivou posádku. Vybíral si silné muže toužící po volném a dobrodružném životě, schopné námořníky i bojovníky. Jeho zástupcem se stal mohutný černochoch Kudru. Pocházel z Černých království a byl to dobrý námořník i spolehlivý kamarád. Conan ho znal ještě z dob, kdy jako mladý a bezstarostný brázdil Západní oceán ve společnosti krásné Belit.

Kudrua ke své radosti potkal před pár týdny v Sultanapuru na západní straně Vilajetu. Hned mu nabídl místo kormidelníka na své nové lodi a vysoký usměvavý černochoch nabídku starého známého okamžitě s radostí přijal. Celá věc měla jen jeden malý háček – Kudruovi hrozila šibenice a Conanovu nabídku přijímal přes tlusté mříže přístavního vězení.

Conan mu tedy nejdříve pomohl z podzemního žaláře uprchnout. Nebylo to právě příjemné místo. Vládlo tam neustálé vlhko a temno, zato se uvěznění námořníci mohli radovat z pravidelného dunění vln narážejících na skály, ve kterých bylo vězení vyhloubeno.

Kudru se do vězení dostal obvyklým způsobem, choval se totiž jako většina námořníků na pevnině. Nejdřív propil všechny peníze, když mu pak hostinský

nechtěl dál nalívat, rozlílil se, popadl dřevěný stůl a zmlátil jím postupně krčmáře s pacholky, přístavní stráž i městskou hlídku. Jeho řádění ukončila až přivolaná četa vojáků. Zmláceného a zkrvaveného ho hodili za mříže, kde ho náhodou uviděl Conan.

Mohutný severan si pro kamaráda došel hned první noc. Nedalo mu příliš práce omráčit hlídku špatně hlídaného vězení, ani připraveným kladivem a dlátem přeseknout řetěz, na který byli vězni přikováni. Všichni nedobrovolní obyvatelé páchnoucí díry se ochotně rozutekli do všech stran. Jen Kudru následoval Conana na Mořského ptáka, aby se stal kormidelníkem a zástupcem velitele v jedné osobě.

Kudru dnes mohutného barbara do přístavu nedoprovázel. Hned ráno museli na lodi přetrpět nevíтанou návštěvu správce přístavu. Tělnatého muže dusícího se vlastní důstojností přivezla mohutná veslice s dvaceti veslaři, doprovázená dvěma čluny přístavní stráže. Ty dva čluny plné ozbrojených mužů byly jediným důvodem, proč tučného hodnostáře Conan vůbec pustil na palubu.

Důstojný Revanta se velmi zajímal o náklad Mořského ptáka, protože každý náklad se musel zdanit. Pro královskou pokladnici Turanu přístavy vždy sloužily jako vydatný zdroj příjmu.

„Vy jste, kapitáne, nepřivezl do Rádžastánu žádné zboží?“ divil se hodnostář.

„Ne,“ potvrdil zachmuřeně Conan.

Pohled do osmahlé zachmuřené Conanovy tváře důstojného Revantu polekal, pak si ale vzpomněl na čluny plné ozbrojených mužů a klid se mu vrátil.

„Nebudete mít tedy nic proti tomu, když se po vaší lodi porozhlédnu?“

Conanova pravice zamířila k meči, ale než stihl promluvit, předešel ho Kudru, který si všiml zlosti přítele.

„Račte, důstojný pane,“ pozval vládně správce do podpalubí. „Sám vás doprovodím!“

Conan tak dostal chvíli na ochlazení divokých myšlenek. Loď stála na vzdáleném konci mola, určitě by stihla vyplout z přístavu dřív, než by jí válečné galéry zatarasily cestu a pro Conanovu ostřílenou posádku by dva čluny přístavní stráže žádnou překážku neznamenal. Proč ale vyvolávat bitku, když Mořský pták skutečně žádné zboží, které by bylo možné proclít, neveze?

Z posledního velkého přístavu v Turanu odplouvala v noci a spěšně. Celým jejím nákladem byla rodina a majetek bohatého kupce, který se po předchozí roztržce s královskou spravedlností rozhodl usídlit na jednom z bezpočtu ostrovů Vilajetského moře.

Conanovi tahle cesta vynesla mnohem víc, než kdyby se pomalu a těžce ploužil po vlnách s lodí plnou nákladu. Jen málo kapitánů mělo odvahu plavit se přímo po otevřených vodách rozlehlého vnitrozemského moře, protože na námořní mapy Vilajetského moře se nedalo spoléhat. Spousta ostrovů, mělčin i zrádných skalisek napůl skrytých pod hladinou na nich nebyla zakreslena vůbec. Proto se většina lodí plavila pouze na dohled břehů.

Nic z toho ale nebylo nutné povídat důstojnému Revantovi, když se za pár okamžiků objevil s Kudruem v patách. V prázdném lodním podpalubí skutečně nenašel nic k proclení. Conan tedy zaplatil obvyklou taxu za přístav a se slyšitelným skřípáním zubů i za možnost ubytovat galejní otroky v dobře střežených věznicích.

„Já ale žádné galejníky nemám,“ protestoval, když tu nestydatou žádost o peníze uslyšel poprvé. „Na mé lodi žádní otroci nejsou. Se mnou se plaví jen svobodní muži.“

„Já vám věřím, kapitáne,“ šveholil správce přístavu.

„Taky platíte jen za tu možnost, nejste povinen tam někoho dávat.“

Conan se s velkým úsilím ovládl a pár zlatých mincí změnilo majitele. Skutečně nemělo smysl házet správce přístavu do moře kvůli pěti zlatým mincím, ale Conanovi to náladu nezlepšilo.

„Je mnohem zábavnější být pirátem!“ vrčel na Kudrua, když ta namyšlená bečka sádla konečně zmizela z jeho paluby.

„Ty jsi nikdy pirátem být nepřestal,“ zachechtal se Kudru, ale dával si dobrý pozor, aby nic z toho, co říká, nepřinesl mořský vánek do uší odplouvajícího hodnostáře. „Ale správce přístavu to nemusí vědět. V Rádžastánu by se pirát s jedinou lodí skutečně dostal daleko, tedy spíš vysoko, nejspíš až na nejvyšší šibenici!“

Conan místo odpovědi něco nesrozumitelného zavrčel.

Kudru se šklebil jako čert, ale nedovolil svému kapitánovi provést žádnou hloupost. Conan přelétl pohledem mohutné opevnění dobře položeného přístavu a musel připustit, že jeho kormidelník má pravdu. Ale náladu měl stále mizernou, proto se teď na veselé lidské hemžení v přístavu ošklivě mračil. Naběhlé žíly na spáncích hlásaly všem, aby se mu obloukem vyhýbali – běda tomu, kdo se s ním dnes dostane do sporu.

Ve chvíli, kdy se rudá sluneční koule začala dotýkat mořské hladiny, Conan zabočil do úzké uličky, kde stála jedna z krčem proslulých špatnou společností, dobrým vínem a hazardní hrou. Ani v pravé poledne tudy neprocházelo příliš mnoho lidí, protože zaslouženě špatná pověst křivolaké špinavé uličky odháněla početné obchodníky stejně jistě, jako přitahovala povaleče, rváče, podvodníky a vrahy. S blížícím se večerem byla páchnoucí ulička liduprázdná. Sem seriózní kapitáni

úctyhodných lodí skutečně nechodili, ale do bronzova opálený obr cítil, že by mu džbán vína a pořádná rvačka spravily chuť.

Náhle uslyšel v prázdné uličce rychlý dusot bosých nohou, pak se kolem něj prosmyklo drobné hnědé tělo, do obrova citlivého chřípí udeřil závan chlapcovy hrůzy a pach nebezpečných šelem. Hochův přerývaný dech zmizel v díře mezi dvěma polorozbořenými domy hned za jeho zády. Tenhle človíček pro Conana žádné nebezpečí nepředstavoval, proto se za ním ani neotočil, jeho ostré smysly ho varovaly před tím, co se mu řítilo uličkou vstříc. Barbar vytasil meč, v očích mu zaplanul modrý oheň. Náhle se cítil mnohem lépe než před chvílí.

V zápětí se ozval hlasitý štěkot. Z nejbližší zatačky se vyřítila smečka pěti obrovských psů a s pěnou stříkající z otevřených tlam se řítili přímo na něj. Conan nezaváhal ani na okamžik. S přesností rozeného lovce odhadl správný okamžik, kdy vrazit prvnímu psisku do odkrytého břicha svůj meč. Vzepjaté zvíře sebou uprostřed výskoku podivně škublo, z tlamy se mu vydralo bolestivé zaskučení, pak těžce dopadlo na zem. Hnáno nepřírozenou zuřivostí ještě zacvakalo čelistmi, ale vzápětí definitivně ztuhlo u mužových nohou.

Bojovník se na něj už ani nepodíval. Jeho pozornost patřila čtyřem zbývajícím psům. Nebyli o mnoho menší než mrtvý vůdce smečky. Ten zaútočil první a taky první chvilpl mezi odpadky křivolaké uličky. Každý ze psů dosahoval hřbetem k severanovu pasu. Kdyby se postavili na zadní, snadno by mu mohli prokousnout hrdlo. Ve smečce navíc dokázali spolupracovat.

Conan dobře věděl, že nesmí dopustit, aby se mu některý z pekelných psů dostal za záda. Ve chvíli, kdy by ho smečka srazila na zem, neměl by mnoho šancí. Navíc se za ním schovávalo to podivné dítě. Kdyby měl čas na

jedinou myšlenku, divil by se, proč smečka pekelných psů loví tak nedůstojnou kořist.

Prudkost skoku a váha první psí bestie mu sice vytrhly meč z ruky, ale druhou šelmu uvítala dýka v levici. Conanovi se podařilo zarazit ji přímo do srdce útočící šelmy. Třetí zvíře se ve vzduchu potkalo se stříbrnými cvočky chrániče obrova předloktí, teď kňučelo na hromadě odpadků a poloomráčeně potřásalo hlavou. Víc zvířat najednou nemohlo zaútočit. Úzká ulička jim nedovolila rozestavit se do typického kruhu útočící smečky.

Zbytek psů byl bojem tak zmatený, že se na chvíli stáhl. Cimmeřan tím získal pár okamžiků, kdy mohl vydechnout. Pořád ještě ale zbývali dva zdraví psi toužící po jeho krvi.

„U Croma, kluku,“ houkl za sebe Conan, aniž by na chvíli spustil zbývající psy z očí. „Vylez z té díry a podej mi meč!“

Žádné odpovědi se nedočkal, ale v zápětí za sebou uslyšel nějaký šramot. Psi před ním dunivě zavrčeli. Seveřan pochopil, že se za ním něco děje, ale otočit hlavou by bylo bláznovstvím, protože obrovští psi by jeho nepozornosti okamžitě využili ke smrtícímu skoku. V další chvíli ucítil, jak mu do dlaně pravé ruky vklouzla rukojeť těžkého meče, celá lepkavá psí krví. Chlapec za ním splnil svůj úkol.

Conan by se docela rád podíval na svého neviditelného spolubojovníka, ale ještě raději by zjistil, jestli tahle pekelná slintající smečka touží roztrhat přímo jeho, toho kluka, nebo se jim jen oba nešťastnou náhodou připletli do cesty. Jenže na zvědavost teď skutečně nebyla vhodná chvíle.

Jako by poslouchali nějaký neslyšitelný povel, zaútočili oba zatím nezranění psi současně. Maximálně

využili celou úzkou uličku. Jeden se vrhl severanovi na hrdlo, druhý mu zaútočil na odkrytý levý bok. Conan musel o krok ustoupit, jedno obrovské zvíře srazil kopancem, ale tesáky toho druhého minuly jeho hrdlo jen o vlásek. Mladého obra ovanul nebezpečně z blízka horký páchnoucí dech z psí mordy, rána mečem jen lehce škrábla bok černé obludy.

Pes zavyl spíš vztekem než bolestí a okamžitě znovu zaútočil. Conanův úder mu tentokrát roztal žebra, ale ani tahle strašlivá rána nezastavila rozzuřené psisko nadobro. Cimřeňan znovu mávl mečem. V tom okamžiku se mu pod nohy vrhl další z psů. Conan o něj zakopl, noha se mu smekla v kaluži krve.

Prudkost výpadu mu nedovolila získat ztracenou rovnováhu. Mladý obr sice utál v pádu hlavu nejvíce dotírající obludě, ale pak tvrdě dopadl na záda. Prašná, odpadky a krví zaneřádná ulička zaduněla pod vahou jeho svalnatého těla.

Další z psů využil situace a začal na Conana dotírat zblízka. Rána pěstí přímo do čenichu ho na chvíli odrazila, ale za okamžik zaútočil znovu. Náhle se za obrovými zády ozval bojovný výkřik, Conanovi sice zněl spíš jako zapištění, ale dřív než se stihl pousmát, chlapec stiskl v pěsti dýku, která severanovi v zápalu boje vypadla, nádherným saltem přeskočil člověka i psa a zarazil svou zbraň do krku zvedající se šelmy.

Na tohohle psa Conan téměř zapomněl. Hned na počátku bitky ho napůl omráčil. Mohutné zvíře dlouho zůstávalo ležet na hromadě odpadků, ale teď se chtělo znovu zapojit do boje. Jeho nenadálý útok se mohl stát barbarovi osudným, protože pes se mu dostal za záda.

Chlapcova rána psisko okamžitě zabila. Conan neznámého hochu ocenil pohledem a potom jedinou ranou svého okovaného předloktí dorazil posledního psa.

„Hezky skáčeš, kluku.“

Conan se zvedl se země, obcházel ležící zdechliny a do každé pozorně zarazil nůž až po rukojeť.

„Co to děláte, pane?“ zeptal se chlapec vyděšeně.

„Nechci, aby se některá z těch potvor rozhodla, že mi ještě před vlastní smrtí prokousne krk! Je dobré za sebou nechávat jen mrtvé nepřátele,“ poučil ho barbar. „Co ty jsi vlastně zač?“

„Já jsem Dakša, pane, akrobat. Živím se na tržišti. Já jsem nic neukradl, pane! Vůbec netuším, proč po mně ti psi šli!“

Conan se zašklebil. Tenhle výraz nedůvěry v jeho ostře řezané opálené tváři by vyděsil i mnohem statečnější muže, než byl malý Dakša.

„Věřte mi, pane, vůbec nic jsem z toho chrámu neukradl, ale oni hned vypustili psy!“

Conan si kluka pozorně prohlédl. Stál před ním hubený špinavý výrostek s bujnou hřívou modročerných vlasů a jasnými černými očima v hladové tvářičce. Vypadal tak na dvanáct, ale barbar odhadoval, že bude o pár let starší, protože hladové děti v přelidněných městech rostou pomalu.

Celým oděvem jeho nového známého byl neuvěřitelně špinavý cár látky. Dakša si ho původně cudně vázal kolem celých boků, ale psí tesáky jeho garderobu poopravily. Otrhaný hadr teď zakrýval stěží polovinu chlapcových hubených hýždí. Barbar kluka zhodnotil pohledem, vzpomněl si na jeho odvážný skok kolem cvakajících tesáků, a znovu se zašklebil.

„Půjdem si dát něco k jídlu a pití, Dakšo. Tou rozčivkou s pejsky mi vyhládlo. V krčmě mi řekneš, co jsi neukradl z chrámu i proč na tebe poštváli tu pekelnou smečku. Pojd’!“

Dakša mladého obra poslušně následoval do nedaleké

krčmy. Na jeho poslušnost měl stejný vliv přirozený strach z Conana i vyhlídka na něco k jídlu. Vyzábělý malý akrobat rozhodně pozvání ke stolu nedostával často.

Cimmeřan rozrazil dveře poloprázdné krčmy, posadil se k prázdnému stolu zády k hliněné zdi. Bouchnutím pěsti do stolu přivolal krčmářovu pozornost.

„Přines pro mne džbán dobrého vína, pro kluka vodu, pro oba pečené maso a chleba!“ poroučel nahlas.

„Máš čím platit, siláku?“ staral se bachratý krčmář. „Tady totiž na dluh nedáváme!“

Conan významně zacinkal plným měšcem. Několik povalečů probuzených tím příjemným zvukem z dřímoty zvedlo hlavu, důkladně si prohlédli šířku mladíkových ramen i jeho dlouhý těžký meč. Pak se jejich oči setkaly s modrým plamenem, který sálal z barbarových očí, a jejich zájem o mladíkův měšec rázem vyprchal. Tohle by skutečně byly těžce vydělané peníze.

Conan se posměšně zašklebil, ale víc povaleče neprovokoval. Boj se psí smečkou mu opravdu zvedl náladu, už nepotřeboval vyvolat hospodskou rvačku, aby se pobavil. Teprve nebezpečí, boj, víno a ženy dělají život muže zajímavým.

Krčmář přinesl zachmuřenému seveřanovi objednané víno. Conan nalil Dakšovi sklenici rubínového moku, do sebe pak obrátil naráz celý džbán. Když nádobu vyprázdnil, vrazil ji překvapenému hostinskému nazpátek do rukou.

„Přines mi další, ale pospěš si s tím, mám pořád žízeň. Nezapomeň na jídlo, vytrávilo nám.“

Krčmář se tvářil dost kysele, ale přání svého nebezpečného hosta vyplnil. V zápětí stál před Conanem znova plný džbán a mísa s kouřící pečení.

Cimmeřan ukrojil velký kus masa, nabodl ho na svou dlouhou dýku a společně s několika chlebovými

plackami podal chlapci přes stůl. Sám pak vytasil druhou dýku, přitáhl si pečení a s chutí se pustil do jídla.

Při jídle muž i chlapec mlčeli, oba byli příliš zaujatí kouřící pečínkou, než aby ztráceli čas řečmi. Chlapec jídlo přímo hltal. K tak vydatnému jídlu se už nedostal celé měsíce. Šťavnatá sousta masa zapíjel vínem ředěným vodou, pochutnával si na křupavých plackách. Stejně jako jídla si užíval dávno zapomenutého pocitu bezpečí. Dobře si všiml žádostivých pohledů, které po měsíci jeho obrovitého hostitele vrhali místní zloději, nepřehlédl ani jeho naprostého pohrdání tou zbabělou sebrankou. Dokud seděl vedle toho zachmuřeného opáleného obra, nic zlého mu nehrozilo.

Po hodně chvíli, když už z mísy zmizely poslední kousky masa, se Conan zhluboka napil vína.

„Tak povídej, co jsi neukradl,“ přikázal chlapci. „Začni od začátku a nezapomeň na psy!“

Dakša se na obra před sebou zadumaně podíval, chvíli mlčky přemýšlel, co mu má říct, a pak ze sebe vypravil.

„Chtěl jsem si z chrámu hadího boha Dakšivy odnést knihu, ale nepodařilo se mi to. Kněží se o mě dověděli a poslali na mě ty psy.“

„To je mizerný příběh, kluku, tak dobrá večeře si zaslouží lepší.“

Po obrovských slovech se rozhostilo zaražené ticho. Conan se pomalu napil vína, zašklebil se do obličeje chlapce, který se nejistě zavrtěl na lavici proti němu, a poručil.

„Začni znovu, chci slyšet, kdo to vymyslel, jak jsi se tu knihu pokusil ukrást, k čemu je dobrá, prostě všechny podrobnosti.“

„Jsem kejklř a akrobat, pane,“ začal chlapec po chvíli znovu. „Když jsem byl menší, vystupovali jsme na

tržišťích. Otec nás cvičil všechny, matku, mé dva bratry i mě. Živili jsme se docela dobře, lidé se na nás rádi dívali a házeli nám mince do misky. Pamatuju si z té doby jen málo, je to dávno. Pak přišel mor.“

Chlapec se zhluboka napil. Conan pobaveně pozoroval, že si k občerstvení vybral vodu místo vína, ale neříkal nic. Dakša pokračoval.

„Na mor si pamatuju dobře. Bylo to strašné, všichni kolem umírali. Umřela i matka a oba mí bratři. Já jsem zůstal zdravý, ale otec onemocněl. Nedostal mor, ale celé noci kašlal, vůbec nemohl vstát. Měl jsem strašný hlad, ale o vystoupení jednoho malého kejklíře nikdo nestál. Lidé se na tržišti nezdrželi ani o minutu déle, než museli. Všechny peníze jsme už utratili, tak jsem poprvé musel krást. Docela mi to šlo.“

Chlapec zvedl hlavu. Čekal nějakou poznámku ke svému sebevědomému prohlášení, ale Conan mlčel a poslouchal.

„Pro někoho, kdo jako já umí nechat mizet v prstech drobné předměty, není těžké vytáhnout nakupujícímu měšec z pláště, ale k bohatým kupcům jsem se nedostal a chudí nic neměli. To, co jsem sehnal, stačilo sotva na jídlo pro mě a pro otce.“

Conan mlčel dál, chlapec se na něj náhle upřímně zazubil.

„Byl jsem moc rád, když se otec dokázal zase postavit na nohy. Mor z města odešel a zase jsme začali vystupovat na tržišťích. Sice jsme už tolik nevydělávali, ale krást jsem nemusel. Po večerech mě otec učil číst.“

„Ty umíš číst?“ podivil se severan.

„Jistě,“ přikývl hrdě chlapec. V naší rodině to je zvykem. Když akrobat zestárne, nemůže cvičit, často pak vypráví pohádky lidem v hospodách nebo na náměstích. Je dobré umět číst, vypravěč si pak může pro posluchače

připravit mnoho historek, které ještě nikdy neslyšeli, a vydělat tak aspoň nějaké peníze.“

„To zní rozumně,“ přikývl Conan.

„Čtení mi šlo stejně dobře jako akrobacie,“ vychloubal se chlapec. „Nejhezčí ale bylo, když jsme večer našli krčmu s nadšenými posluchači. Já jsem chvíli běhal po rukou nebo předváděl salta a otec pak vyprávěl nějakou pohádku. To jsme se vždycky dobře najedli.“

Dakša si povzdechl a napil se vody. Conan na něj nespěchal, po chvíli chlapec povídal dál.

„Nejhezčí pověst si otec schovával pro mě. Jen když jsme zůstali sami a nikde se neschovávaly nepovolané uši, vyprávěl mi o Knize ukrytých pokladů, kterou opatrují kněží Dakšivova chrámu tady v Rádžastánu. V té knížce se prý člověk doví všechno o pokladech ukrytých ve starých chrámech na nejrůznějších ostrovech i v hlubinách džungle. Mému otci o tom pověděl jeho otec a tomu zase ten jeho. Nějaký náš praděd prý tu knihu doopravdy viděl, dokonce v ní listoval, než na něj kněží přišli. Jen s námahou se mu podařilo utéct z chrámu. Musel šplhat po střechách, aby si zachránil holý život. Prý na něj poštvali obrovské psy!“

„Tak to jsi pokračoval v rodinné tradici!“

Conan se nahlas zasmál. Dakša se k němu po chvíli váhavě přidal. Chlapci se na příšernou smečku nevzpomínalo lehce.

„Já jsem tomu kousku s obrovskými psy nevěřil,“ přiznal zahanbeně, „myslel jsem si, že si to prapraděda přilhal, aby měl šťavnatější historku.“

„Já bych se nad tím, co takový poklad hlídá, aspoň na chvíli zamyslel,“ prohlásil Conan vážně. „Věci, které stojí za ukradení, lidé málokdy nechávají jen tak povalovat.“

„Ale vždyť Dakšivovým kněžím ta kniha k ničemu není,“ namítl zaujatě chlapec. „Jen na ni v chrámu padá

prach. Oni ji prý vůbec nikdy neotevřeli, jejich bůh jim to zapověděl.“

„To je úplně jedno, lidé se neradi vzdávají i cenností, které jim k ničemu nejsou. Ty máš s bohem Dakšivou něco společného?“

„Ani ne,“ potřásl chlapec hlavou. „Já se jen na jeho počest jmenuju Dakša. Dakšiva je hadí bůh s pružným tělem a akrobati často dávají svým prvorozeným synům jméno Dakša, aby byli stejně obratní jako strašlivý pán hadů.“

Conan mávl prázdným džbánkem na krčmáře, aby mu opět dolil, zároveň naznačil chlapci, ať pokračuje ve vyprávění.

„Od té chvíle, co jsem o Knize ukrytých pokladů slyšel poprvé, jsem ji chtěl mít. Táta mi to vymlouval, prý je hrozně nebezpečné pokoušet se cokoli ukrást v chrámu tak nesmiřitelného boha, jako je Dakšiva, ale já jsem se už tenkrát pevně rozhodl. Dokud táta žil, jen jsem o tom přemýšlel, ale když ho zabili opilci v hospodské rvačce, odhodlal jsem se to udělat.“

„Víte, pane,“ Dakša upřel své jasné černé oči na Conana, „mě už nebaví být pořád hladový, špinavý a otrhaný.“

Conan se zadíval do vyzábblé tvářičky svého společníka a vážně přikývl. Chápal ho.

„Dnes v poledne, v době, kdy všichni kněží odpočívají po obědě, jsem se přehoupnul přes chrámovou zeď. Brány jsou tou dobou zavřené, na nádvoří jsem žádné psy neviděl, i chrámoví strážci odpočívali ve stínu. Proplížil jsem se k vnitřní svatyni, dal jsem si záležet, aby vrata nezaskřípala, a začal jsem se rozhlížet kolem sebe. Na oltáři stojí obrovská zlatá socha Dakšivy v podobě mohutného svinutého hada. Je obklopená mísami plnými zářivých drahokamů velikých jako vejce,

ale já jsem přišel najít Knihu ukrytých pokladů, tak jsem hledal dál.“

„Proč jsi vlastně šel do chrámu ve dne?“ přerušil ho Conan otázkou. „Není rozumnější chodit krást v noci?“

„V noci prý Dakšivův chrám hlídá něco mnohem strašnějšího, než jsou pekelní psi. Po chrámových nádvořích se plíží pruhovaný démon. Takoví démoni se živí lidským masem, žijí v hlubokých džunglích, ale kněží je občas spoutají kouzlem a přinutí sloužit v chrámech.“

Barbar souhlasně zamručel. I on už o pruhovaných lovcích lidí slyšel. Nepovažoval je sice za demony, ale za obrovské šelmy mnohem obratnější a nebezpečnější než lvi. Drobný zlodějíček by takovému zvířeti opravdu neměl šanci utéct.

„Dlouho jsem hledal kolem oltáře. Viděl jsem spoustu klenotů, ale žádnou knihu, tak jsem se začal rozhlížet podél zdí. Za chvíli jsem toho nechal. Kněží by přece nenechali takový poklad válet na místech, kam můžou volně chodit věřící. Vrátil jsem se zase k oltáři. Teprve pak jsem za zády jedné sochy uviděl malá dvířka. Opatrně jsem je otevřel a chvíli počkal. Báł jsem se, aby odtamtud něco hrozného nevylezlo.“

Conan přikývl, v místnostech za oltáři takových podivných bohů se opravdu může skrývat cokoli, to dobře věděl z vlastní zkušenosti.

„Nic se nedělo, tak jsem nakouknul dovnitř. Za nenápadnými dveřmi se ukrývala celá velká místnost. Stály v ní skříně plné knih, zatlučené i otevřené bedny s nejrůznějšími předměty se zlata a stříbra. Vypadalo to tam jako v nějakém skladišti. Byl jsem z toho zmatený, netušil jsem, jak mezi takovou spoustou knih najdu tu pravou. Pak mě napadlo, že něco tak cenného by mělo mít vlastní skříňku a měl jsem pravdu. V jedné skříní jsem uviděl zamčenou prosklenou přihrádku se dvěma

nejvzácnějšími knihami. Kniha ukrytých pokladů tam stála taky, dobře jsem ji viděl. Chtěl jsem vyrazit sklo a knihu si vzít, když mi pod nohama něco zasyčelo. Ztuhlul jsem na místě a podíval se na zem. Všude kolem mě se plazilo plno jedovatých hadů.“

„Já hady taky nemám rád, hlavně nenávidím ty malé, zákeřné, jedovaté, kde můžu, tam je zabírám,“ přerušil chlapce Conan.

„Já jsem se strašně vyděsil.“

Dakša chtěl pokračoval ve vyprávění. Vzpomínky ale byly příliš živé. Chlapec před sebou znovu uviděl ponurou místnost skrytou za oltářem boha Dakšivy, znovu uslyšel tiché syčení jedovatých hadů u svých nohou.

Dakša se leknutím chvíli vůbec nedokázal pohnout, což mu pravděpodobně zachránilo život. Malá trojúhelníkovitá hlavička nejbližšího hada se dotkla jeho bosé nohy svým rozeklaným jazykem, ale neuštkla ho. Dakšovi se nějak podařilo neuhnout, ani nevykřiknout. Hadův jazyk ještě jednou ochutnal jeho pot, potom se odplazil. Dakša slyšel, jak se jeho šupiny třou o zaprášenou podlahu.

Pořád stál na podlaze plné jedovatých hadů, ale už se ovládl natolik, že se mohl rozhlédnout kolem sebe. Nějaký jeho neopatrný pohyb musel otevřít vězení těch malých vrahů. Takových nástrah se kolem něho může skrývat víc. Za chvíli se určitě přijdou kněží podívat, co se stalo. Jestli ho tady najdou, okamžitě ho zabijí.

Chlapec statečně přemáhal zoufalství, které se ho zmocňovalo. Usilovně se snažil vymyslet, jak by se ze smrtící pasti mohl osvobodit. Když se pohne, okamžitě ho uštkne nejbližší had, když se nepohne, najdou ho kněží.

Vzpomněl si na otce. Hrdlo se mu sevřelo lítostí, setká se s ním mnohem dřív, než očekával. Co mu asi řekne, až ho uvidí v království stínů? Jak mu vysvětlí, že

se ani nepokusil žít jako akrobat a že zahodil všechno, co se od něj naučil?

Náhle se v chlapci rozhořela jiskřička naděje.

„Jsem přece akrobat,“ zašeptal si. „Dokážu to, co jiní nesvedou!“

Znovu zvedl oči k stropním trámům, ale tentokrát ho k tomu nehnalo zoufalství, nýbrž naděje. Najednou jasně věděl, jak se z téhle pasti dostane. Lehounce, aby nepodráždil neklidné hádky, si rozcvičil ztuhlé svaly. Má šanci jen na jeden pokus, to si jasně uvědomoval. Když se mu nepodaří vyšvihnout se na skříň s knihami a odtud na stropní trám hned napoprvé, umře.

Dakša netušil, jestli ho knihovna udrží, nebo se převrátí i s ním mezi jedovaté hady, ale něco vyzkoušet musel. Chlapec nevěděl nic o tom, jak kněží hadích božstev zacházejí se zloději, ale správně tušil, že odejít ze světa se zlomeným vazem není to nejhorší, co ho dnes může potkat.

Mohutně se odrazil a skočil. Ještě nikdy se mu nepodařil tak dlouhý skok z místa. Dokonale využil všechno, co se za roky výcviku naučil a doskočil až na knihovnu. Celá skříň se zahoupala. Pod někým těžším, než byl podvyživený chlapec, by se určitě převrhla, ale pod Dakšou se jen chvíli kymácela.

Z polic nad ním spadla jediná nádoba. Roztříštila se o kamennou podlahu, zasažení hadi se zlostně rozsyčeli, ale to už chlapec šplhal po stropních trámech. Prosklené přihrádce s knihou, pro kterou přišel, nevěnoval jediný pohled. Nedovolil si ztratit ani okamžik, kněží se mohli objevit každým okamžikem.

Dakšovi se podařilo zmizet za silným trámem ve chvíli, kdy se dveře do ukryté místnosti začaly otevírat. Na podlahu plnou rozzlobených syčících hádků a střepů z rozbité nádoby se rozladěně dívali dva mladíci

v temném šatu knězů hadího božstva. Pak zvedli oči výš, aby si prohlédli skříně.

Dakša se pevně držel svého trámu, hrůzou ani nedýchal a v duchu modlil se ke všem bohům, na které si dokázal vzpomenout. Jen Dakšivu vynechal. Nebyl si tak docela jistý, jestli by mu právě takhle bůh byl příznivě nakloněn, vůbec neměl chuť k sobě obracet jeho zrak.

„Zatracené kočky,“ zaklel menší kněz při pohledu na spoušť na podlaze, „ať sám Dakšiva pohltní jejich duše!“

„Nerouhej se v chrámu,“ okřikl ho jeho vyšší kolega. „Opravdu si myslíš, že tady řádily kočky?“

„Vidíš nějakou mrtvolu? Nevidíš! Kdyby sem vešel člověk, viděli bychom ho hned ode dveří. Ze společnosti našich syčících miláčků nikdo nevyvázne živý! Jejich polibkům nikdo neodolá.“

S těmi slovy se kněz sklonil k podlaze a začal beze strachu holou rukou sbírat jedovaté hady. S podivnou něhou je ukládal do košíku, který mu držel jeho společník.

Dakša na to zíral z pochybného bezpečí svého trámu s takovým zaujetím, až se na chvíli zapomněl bát. Nikdy netušil, že pověsti, které mezi lidem Rádžastánu kolují o schopnostech Dakšivových kněží mazlit se s jedovatými hady, mohou mít pravdivé jádro. Jestli přežije, může na tržištích vystupovat jako znalec chrámových tajemství. Jenže otázka jeho přežití stále ještě nebyla uspokojivě rozhodnuta.

Kněží sesbírali hady. Chlapec se zájmem přihlížel, jak šlápnutím vyzkoušeli nenápadný výstupek v kamenné podlaze, který bez nejmenšího zvuku otevíral hadí vězení. Teprve pak své nespokojeně syčící miláčky vrátili do jejich utajeného domova.

Oba mladíci v kněžském šatu s prací nápadně pospíchali. Dakša se z toho ve svém úkrytu radoval, nic

si nepřál víc, než aby mladíci co nejdříve zmizeli a on mohl konečně slézt dolů. Jeho přání se ale ještě nemělo vyplnit. Z chrámu se ozval další zvuk kroků.

Chlapec ze svého úkrytu vyděšeně sledoval, jak do ukryté místnosti vchází kněz mnohem starší než oba mladíci. Mladí kněží byli příchodem svého představeného polekáni jen o trochu méně, než Dakša za trámem.

„Necht' tě požehnání Dakšivovo provází ve všem, co konáš, pane,“ pozdravili nejvyššího kněze uctivě.

Ten jim místo odpovědi jen nedbale pokynul rukou, protože věnoval veškerou pozornost tajné místnosti.

„Co se tady odehrálo?“ zeptal se po chvíli.

„Kočka shodila nádobu z poličky, pane. Ta se rozbila o výstupek v podlaze a uvolnila hady.“

„Viděli jste tu kočku?“

„Ne, pane, ale co jiného by mohlo vypustit hady a nezplatit za to životem?“

„Samostříl funguje?“

„Ještě jsme ho nevyzkoušeli, pane, museli jsme nejdříve vrátit hady do jejich úkrytu a sesbírat střepy,“ omlouvali se mladíci uctivě.

„Udělejte to hned!“

Jeden z mladíků se vrhl k prosklené skříňce se vzácnými knihami, chtěl ji otevřít, ale hlas nejvyššího kněze ho přimrazil k podlaze.

„Chceš svou neschopnost zaplatit životem, ty zbrklý blázne? Copak jsi všechno zapomněl? Dívej se a uč!“

Velekněz klepl svou těžkou holí o prosklenou skříňku. V zápětí se ozvalo zasvištění. Zdánlivě odnikud přiletěla šipka ze samostřílu a zarazila se do hole takovou silou, že její hrot prošel dva palce tlustým dřevem.

Dakša se leknutím málem pustil trámu. Před několika okamžiky chtěl právě tuhle skříňku otevřít. Pravděpodobně mu uniklo i tichounké zaúpění, ale měl štěstí, pro-

tože jeden z nezkušených mladíků zavřít tak nahlas, že nikdo nic jiného neslyšel.

Na pokyn nejvyššího kněze mladíci odklopili jedno prkno z dřevěného ostění, aby znovu nabili zákeřnou zbraň. Velekněz opět všechno zkontroloval pohledem, teprve potom vyšel ze dveří, následován svými schlíplými podřízenými.

Dakša se tiskl ke trámu ještě dlouho potom, co jejich kroky dozněly. Ruce i nohy se mu třáslly strachy tak, že se neodvažoval pustit. Konečně se mu podařilo uklidnit, opatrně se pustil a lehce seskočil, co nejdál od zrádného výstupku.

Dopadl na nohy měkce jako opravdová kočka. Chvilí čekal, ale nikde se nic nepohnulo. Opatrně a tiše jako stín se chlapec vyplížil z tajné místnosti do chrámu. Kněží při odchodu za sebou naštěstí jen zavřeli dveře, zámek nezaklapnul.

Šťěstí chlapci dál přálo. Ani v chrámu na nikdo nenarazil. Pokladům na oltáři už nevěnoval jediný pohled. V okamžiku proběhl zšeřelým prostorem, tiše otevřel dveře a vzápětí opět stál na pražícím poledním slunci. Vydechl si úlevou, naplnil si s rozkoší plíce vzduchem. Vůbec mu nevadilo, že je horký a prašný, málem se rozplakal radostí.

„Dostal jsem se živý ven!“

Chlapec však zajásal předčasně, štěstí ho právě opustilo. Jeden z hlídačů se otočil v nesprávný okamžik a zahlédl ho. Dakša nečekal, až spustí poplach, jako šipka proběhl chrámovým dvorem, přelétl přes zeď, běžel a běžel. Náhle mu zmrzl pot na zádech. V dálce za ním se ozval strašlivý štěkot.

„Dál už to znáte, pane,“ skončil chlapec své vyprávění. „Kdybych vás v té uličce nepotkal, psi by mě roztrhali.“

„Ale neroztrhali,“ Conan se na chlapce přátelsky

zašklebil. „Vzpomněl by sis, že jsi akrobat, někam bys vylezl a ztratil se jim. Jen nechápu, jak ti psi dokázali najít tvou stopu? Po ulicích přece chodí spousta lidí?“

„To nebylo těžké, pane,“ přiznal zahanbeně Dakša. „Otec mě vždycky učil, že je zdvořilé vstupovat do chrámu bez bot, tak jsem se zul, i když jsem šel dovnitř krást. Na boty jsem při útěku úplně zapomněl. Kněží moje boty asi dali psům očichat, proto za mnou mohli běžet přes půl města.“

Barbar na chlapce chvíli mlčky zíral, pak se nahlas rozchechtal.

„Tak tohle jsem ještě neslyšel,“ zařval smíchy, až se všichni v krčmě polekali. „Ty jsi se zdvořile zul, abys neurazil boha, kterému jsi šel něco ukrást!“

Chlapec zrudl rozpaky.

„Já jsem na ty boty úplně zapomněl, pane,“ zašeptal.

„Neříkej mi pane, ty zdvořilý zloději,“ zahulákal pobavený obr. „Jmenuju se Conan.“

2. Lupiči v chrámu

Conan svůj výbuch veselí zapil dalším džbánkem vína. Krčmář už ani nečekal, až jeho nebezpečný host vysloví své přání, a rovnou před něj postavil nový džbán. Venku se zatím úplně setmělo. Vnitřek krčmy osvětlovalo několik loučí, které tmu sice ředily jen matně, ale zato přispívaly svým dílem k dusné, nedýchatelné atmosféře plné nebezpečí.

Dakša si znovu uvědomil, jak nerad by v téhle krčmě zůstal bez svého nového známého. Nikdo ho sice nemohl okrást, protože kromě špinavého hadru uvázaného kolem boků nic neměl, ale na světě byly i jiné hrozby. Chlapec vyrůstající na tržištích a v pochybných uličkách věděl o nebezpečích právě dost, aby se snažil utéct odevšad, kde se necítil jistý.

„Kolik je ti vlastně let, Dakšo?“

„O svátcích Nového roku mi bude patnáct.“

Conan si pátravě prohlížel jeho drobnou postavu a nedůvěřivě sražil obočí.

„Vážně mi už bude za chvíli patnáct, akrobati nebývají moc vysocí,“ přesvědčoval ho chlapec.

„Vypadáš spíš na dvanáct,“ zhodnotil ho mladý obr,

„ale to nevadí, srdce máš statečné.“

Conan chtěl ještě něco dodat, ale v tu chvíli se stalo něco podivného. Světla loučí začalo ubývat, jako by jejich plameny zastírala hradba temnoty. Nezhasly sice úplně, ale jejich doutnající části marně bojovaly s vítězí tmou.

Uprostřed krčmy se náhle objevil bod jasného světla. Zanedbanou místností zavanula vůně kadidla, voňavek a hořících voskovic. Světlo se zvolna zvětšovalo. Když zabralo čtvrtinu krčmy, začala se uvnitř rýsovat lidská postava. Barbarovy zkušené oči si povšimly kněžského šatu tajemného návštěvníka. Conan prudce natáhl ruku, přitáhl si Dakšu k sobě a vytasil meč.

Postava uvnitř světelného kruhu už vypadala stejně skutečná, jako všichni ostatní hosté. Mnozí v tajemném návštěvníkovi poznali velekněze Dakšivova chrámu. Opilci, vrazi, zloději i povaleči si na prsou kreslili znamení zahánějící zlé síly a všichni tiše mumlali ochranné modlitbičky.

„Před pomstou boha Dakšivy se nikde neschováš, ty mrňavý zloději! Najde si tě, i kdyby ses zahrabal pod zem. Nikde nenalezneš klid ani útočiště. Ten, kdo tě zabije a přinese o tom chrámu přesvědčivý důkaz, dostane za odměnu měsíc zlata. Slyšíte, přátelé, dám měsíc zlata za hlavu toho malého zloděje. Přineste mi ji!“

Veleknězův hlas působivě burácel ztichlou krčmou. Chudák Dakša se strachem málem schoval pod stůl, hospodská sebranka překvapeně vydechla, jen na Conana neměl veleknězův projev žádný účinek. Bronzově opálený obr s rukou na meči čekal, co se bude dít dál, ale kruh světla začal blednout a zmenšoval se, až postava velekněze ztratila pevné obrysy. Za chvíli už zmizel i jasný bod na podlaze, louče se zase rozhořely plamenem.

„To je všechno,“ uklidňoval Conan vyděšeného chlap-

ce. „Kdyby tě dokázal na dálku zabít, už by to udělal. O nic se nepokusil, to znamená, že nic víc nedokáže. Bylo to jenom představení, které ti mělo nahnat strach.“

„Jak se dozvěděl, kde jsem, Conane?“

Chlapci cvakaly zuby strachy, ale barbar pochopil, nač se ptá.

„To jsou ty tvoje boty, chlapče. Čarodějům hadích bohů se nikdy nemá nechávat nic, s čím by mohli pracovat. Jsou odporní, trpělivi a zákešní jako hadi. Své oběti neloví, ale staví jim léčky, těší je nahánět jim strach.“

„Co mám dělat?“ zanaříkal Dakša.

„Co bys dělal?“ zašklebil se na něj Conan. „Půjdeš se mnou na loď, tam počkáme do noci, pak se vypravíme do Dakšivova chrámu. Tvoje povídání se mi moc líbilo, ale na ledacos v chrámu bych se rád podíval zblízka. Až se tam budeme rozhlížet, určitě najdeme pár zajímavých věcí. Odneseš si je, nezapomeneme na tvoje staré boty a pak hned odplujeme z tohoto pohostinného města. Stejně mě to tady už nebaví!“

„Ty mě vezmeš sebou?“ žasl chlapec.

„Vezmu tě na loď i v noci do chrámu,“ slíbil mu barbar. „Nebudeš se bát?“

„Hrozně,“ přiznal Dakša pravdivě, „ale půjdu s tebou kamkoli.“

Conan ho uznale plácl po rameni, až se drobný chlapec pod tím přátelským úderem prohnul. Dopil džbáněk, vylovil ze záhybů svého šatu měšec a pohledem hledal krčmáře. Náhle za sebou ucítil pohyb. Bez zaváhání se sehnul, překulil se přes lavici útočníkovi přímo pod nohy a ještě stihl srazit Dakšu pod stůl.

Jeho zvířecí instinkty nepoškozené civilizací mu opět zachránily život. Meč prvního útočníka se neškodně, ale hluboko zaťal do lavice, na které ještě před zlomkem se-

Toto je pouze náhled elektronické knihy.
Zakoupení její plné verze je možné v
elektronickém obchodě společnosti eReading.